

## Dešimt monologų Juozapotos likimui

Tavo likime, Juozapota, galime įžvelgti ne žmogaus psichikos tėkmę, o santykį su pasauliu, savotišką reagavimą į sudėtingiausius gyvenimo išbandymus, nusiteikimą ar poziciją. Tavo sielos būseną kalba apie nujaučiamą ir išpažįstamą pasaulį.

Tavo akys, Juozapota, neteko galios aplinkiniam pasauliui, jos prisipildė sustingimo, įtampos, klaikumo, tapo šaltos ir baikščios – abejonių klajonės vieta. O juk anksčiau jos degė degė gyvenimo troškimu, spindėjo lyg žvaigždės, buvo pilnos vilties. Kur dingo tokios Tavo akys, Juozapota ?

Tavo laimės, Juozapota, nebėra. Laimingo gyvenimo modelius kūrei žodžiais, tikėjai jais, tačiau paaiškėjo, kad beveik neįmanoma bent apytikriai pagal juos gyventi – svajonės išnyko kaip sapnas...

Vien tavo meilė, Juozapota, vedė tave ieškoti vyro, vėliau – šauktis jo – nebesančio... Taip, yra gebėjimas girdėti kitų sielų balsus. Bet dažniausiai jų niekas negirdi. Dažniausiai tu, kas girdi, niekas nemyli. Jie tikrai ilgisi tokios meilės ir visą gyvenimą apie ją svajoja. Tu mylėjai ir buvai mylima, tačiau labai greitai meilės netekai ir po ilgų klajonių JOS nesuradai.

Tavo sapnas, Juozapota, padėjo atskleisti artėjančią nelaimę. Tik nepagelbėjo prieš baisią netektį. Šalti sopuliai sapne suspaudę širdį nelaimės ženklu tieson negrižo... Aplėnks nelaimės svajonių ir meilės keliais – tikėjai. Deja...

Tavo netektis, Juozapota, atskleidė sielos taurumą ir ją užvaldė liūdesys. Tikrovė, izoliuota nuo žmogaus, netenka savo vertės, nes žmogus nėra vien sudėtinis pasaulio elementas, tolygus kitiems. Ne žmogus egzistuoja pasauliui, o pasaulis žmogui. Netekai pasaulio dalimis – savo žmogaus, savo svajonių, savo egzistencijos pilnatvės.

Tavo liūdesys, Juozapota, nebuvo nei gražus, nei skaidrus, bet jis padėjo sutaurinti sielą. Visada „tarp mūsų skraido baltas liūdesio balandis“, bet ar nešmėstelėjo tada tavo akyse sidabrinis jo sparnų plevėnimasis? Juodas varnas nebūtų išdrįšęs...

Tavo siela, Juozapota, buvo sutverta giliai jausti, stipriai mylėti ir tyliai džiaugtis. Bet skausmas, Juozapota, atėmė prigimtus jausmus ir giliai giliai įrėžė savus. Ir sieloj, ir kūne...

**Tavo mintis, Juozapota, nusiaubė svetimumo jausmas. Pažinti siaubą – grynai fizinis jausmas, todėl jį galima iškentėti, kol nepasiduodi savo likimui, bet siaubas žudo, jei imi apie jį galvoti. Kaip toli, kaip plačiai, kaip giliai skraidė tavo mintys! Tavo skausmo niekas nesuprato ir tu tapai siaubingai svetima...Tavo atsiminimai virto dvejopu bendravimu: ir su savimi, ir su pasauliu. Rikiavai vaizdus pagal tau pačiai suprantamą logiką,ėjai horizontale, nes vertikalė – tik stipriems, protingiems, sveikiems...**

**Koks buvo tavo laikas, Juozapota? Juk iš laiko susideda gyvenimas. Jis bėga lėtai, kai jį stebi. Laikas jaučiasi prilaikomas akies, bet naudojasi mūsų išsiblaškimu. Galimas daiktas, esama netgi dviejų laikų; to, kurį stebime, ir to, kuris mus keičia. Tu negali rasti kelio į praeitį, tu tapai tremtine, praeitis nusigrėžė nuo tavęs tarsi nuo pasmerktosios.**

**Deimantė, 11 klasė**